

μάννα

μάννα, το, άκλ. ουσ. [<μτγν. μάννα <εβρ. man], η τροφή που, σύμφωνα με την Π. Διαθήκη, έριξε ο Θεός στους Εβραίους από τον ουρανό, όταν περνούσαν την έρημο μετά την έξοδό τους από την Αίγυπτο·

- *αντί για μάννα χολή ή αντί του μάννα χολή*, λέγεται για αγνώμονη συμπεριφορά ατόμου που το ευεργετήσαμε, όπως αγνώμονες υπήρξαν και οι Εβραίοι, που, όταν περνούσαν την έρημο και είχαν τελειώσει οι τροφές τους, ο Θεός τους έστειλε το μάννα από τον ουρανό και αυτοί, όταν ο Χριστός δίψασε πάνω στο Σταυρό στο Γολγοθά και ζήτησε να πει, του έδωσαν χολή ανακατεμένη με ξύδι. (Λαϊκό τραγούδι: *σε είχα σαν Θεό μου, σε λάτρευα πολύ, μα εσύ **αντί για μάννα μου έδωσες χολή***). Πρβλ. *σε πότισα ροδόσταμο, με πότισες φαρμάκι* (Λαϊκό τραγούδι)·

- *περιμένει το μάννα απ' τον ουρανό ή περιμένει το μάννα εξ ουρανού ή περιμένει το μάννα τ' ουρανού*, λέγεται για άτομο που, χωρίς να καταβάλει τον παραμικρό κόπο ή προσπάθεια, προσδοκά υλικά αγαθά: «όλη τη μέρα τεμπελιάζει και περιμένει το μάννα εξ ουρανού για να ζήσει»·

- *σαν το μάννα απ' τον ουρανό ή σαν το μάννα εξ ουρανού*, λέγεται για οποιοδήποτε αγαθό αποκτούμε ανέλπιστα, ιδίως τη στιγμή που το χρειαζόμαστε, ή για οποιαδήποτε ευεργεσία που γίνεται στην κατάλληλη στιγμή: «το λαχείο που κέρδισα ήταν σαν το μάννα απ' τον ουρανό, γιατί αλλιώς θα χρεοκοπούσα || η βοήθεια του φίλου μου ήταν σαν το μάννα εξ ουρανού»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας